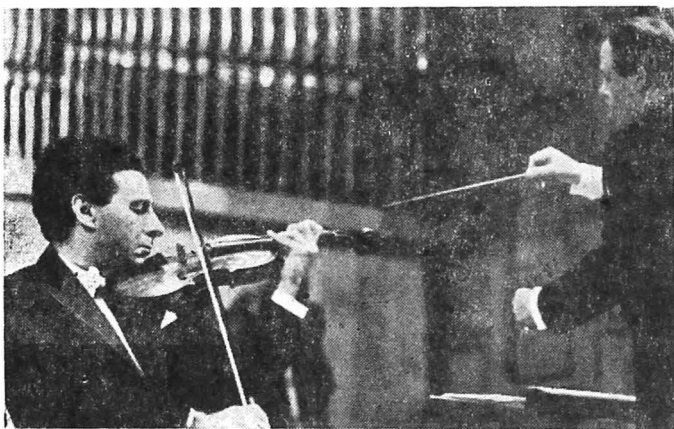

Cunoscut publicului nostru din vizitele sale anterioare, dirijorul iugoslav Samo Hubad a apărut la pupitrul Orchestrei Simfonice a Radioteleviziunii române ca un artist în plină maturitate, dispunând de o evidentă capacitate de a înfățișa arhitectonica lucrărilor interpretate cu o deplină claritate și precizie. Dacă, pentru început, *Rapsodia nr. 2 în Re major* de George Enescu i-a prilejuit sublinierea sugestivă a rezonanțelor de baladă, proprii lucrării (dar cu un neașteptat de rapid solo de violă în final, în tempo dublu!), *Simfonia nr. 4 în mi minor* de Brahms a constituit demonstrația pe deplin concludentă a remarcabilelor sale însușiri dirijorale. Sub bagheta lui, muzica lui Brahms a răsunat în ambianța ei specifică, accentele judicios dozate au avut „greutatea” exactă, frazele au avut suplețe, mobilitate, fiind totodată solid ancorate de pilonii ritmici ai lucrării. În ansamblu, Simfonia a fost redată în spiritul autumnal și meditativ al ultimelor cicluri pianistice brahmsiene, punctul culminant fiind atins în majestuoasa *Passacaglia* finală, în care Samo Hu-

bad a conceput în așa fel elanul ritmic și robustețea sculpturală în tratarea discursului simfonic, încît caracterul complex al acestui impozant edificiu sonor a fost pe deplin pus în valoare.

Aceleași preocupări pentru precizia desfășurării frazelor muzicale au caracterizat și acompaniamentul orchestral asigurat în *Concertul de vioară nr. 1 în Re major* de Paganini, în care Ion Voicu pare să realizeze una din cele mai izbutite creații interpretative ale întregului său repertoriu concertant. Modul în care știe să subordoneze tehnica sa de înaltă virtuozitate stilului paganinian de mare lejeritate a desenului melodic, obținind adevărate jerbe de focuri de artificii, îl recomandă ca pe un interpret exemplar al acestui Concert, care îi asigură întotdeauna un spontan și bine meritat succes de public

În ziua următoare concertului de deschidere, Leonid Kogan a susținut un recital, care ne-a întărit convingerile formate în seara precedentă. De la prima lucrare a programului, *Sonatina nr. 3 în sol minor op. 137* de Schubert, violonistul oaspete ne-a cucerit prin modul în care a știut să îmbine energia virilă cu grația specific vieneză din *Allegro*-ul inițial. Seninătatea *Andantelui*, ritmul dansant al *Menuetului* și din nou vigoarea *Allegro*-ului final ne-au dezvăluit un Kogan stăpîn pe un stil direct, plin de franchețe, de sobrietate, dar și de delicatețe poetică. Grație lui, muzica lui Schubert a evoluat în „decorul” ei natural, evocînd deopotrivă intimitatea, dar și „aerul liber” al naturii.

Odată cu *Sonata nr. 9 în La major op. 47 (Kreutzer)* de Beethoven, simplitatea și naturalitatea violonistului sînt puse în slujba unui text muzical de o mare bogăție a substanței, căruia îl evidențiază valențele dramatice, refuzînd orice alunecare pe panta efuziunilor sentimentale sau a exceselor temperamentale. În mișcarea a doua (*Andante con va-*

riazioni), fiecare variațiune sună ca o bijuterie sonoră, iar în *Final (Presto)* involburarea beethoviană nu-l determină nici o clipă la o paradă a virtuozității tehnice.

Cît despre *Sonata nr. 2 în La major op. 100* de Brahms, interpretarea a apărut dominată de poezie — o poezie fără afectare, fără manierisme, fără artificii —, realizată într-un stil totodată liber și controlat, foarte destins, dar de un autentic lirism în *Andante tranquillo* și de o mare tandrețe în *Allegretto grazioso* final.

A urmat, prin contrast, o adevărată demonstrație a unor nebănuite însușiri de ardoare temperamentală în *Scherzo* și *Patru dansuri ungare* de Brahms. Aici, Kogan se dezlănțuie în ritmuri focose, dar nu depășește niciodată limitele unui gust artistic impecabil, care-l călăuzește — aidoma unei busole — în întreaga sa activitate concertistică.

La pian, fiica artistului — Nina Kogan — impresionează printr-o muzicalitate ireproșabilă, deopotrivă în pasaje de mare efuziune lirică și în acelea străbătute de energie sau de dramatism. Familiarizarea din fragedă copilărie cu lumea înaltelor idealuri artistice a creat la tinăra pianistă premisele realizării — alături de părintele ei — a unui cuplu de o ideală omogenitate.

E. E.